

Κυριακή 9η Αύγουστου 2026

Κυριακή Γ' Ματθαίου.

(Μτθ. 17, 14 – 23).

«Κύριε, ἐλέησόν μου τόν υἱόν» (Μτθ. 17, 15).

Τό σημερινό εὐαγγελικό ανάγνωσμα ἔχει πολλαπλά μηνύματα νά μᾶς προσφέρει. Μετά ἀπό τό θαυμαστό γεγονός τῆς Μεταμόρφωσης τοῦ Σωτήρα, ἀμέσως μόλις ὁ Κύριος κατεβαίνει ἀπό τό Θαβώρ, ἔρχεται ἕνας πατέρας μέ τό σεληνιασμένο παιδί του, τό προσφέρει στόν Ἰησοῦ καί φωνάζει γονατιστός: «Κύριε, ἐλέησόν μου τόν υἱόν». Οἱ μαθητές δέν κατάφεραν νά παλέψουν μέ τό κακό. Δέν κατάφεραν νά ταπεινώσουν καί νά νικήσουν τόν σατανά. Ἡ πίστη τους εἶναι ἀκόμη μικρή. Ἡ σχέση τους μέ τόν Θεό εἶναι ἀκόμη ἐπιφανειακή. Δέν ἔχουν ἐπιδοθεῖ στόν πνευματικό ἀγώνα τῆς

προσευχῆς καί τῆς νηστείας, γιά νά μπορούν νά ἔχουν τό θάρρος νά ζητοῦν ἀπό τόν Θεό καί νά λαμβάνουν τό θαῦμα.

Ἐντούτοις, ὁ πονεμένος πατέρας ζητάει ἀπεγνωσμένα τή θεϊκή βοήθεια: «Κύριε, ἐλέησόν μου τόν υἱόν». Αὐτός ὁ πατέρας εἶναι ἕνα πρότυπο γιά τούς γονεῖς ὅλων τῶν αἰώνων. Ὅσοι ἀξιώθηκαν νά γίνουν πατέρες καί μητέρες στή ζωή τους, καταλαβαίνουν τόν πόνο αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, καθώς βλέπει τό παιδί του νά βασανίζεται ἀπό τίς ἐνέργειες τοῦ διαβόλου. Ὅλοι οἱ γονεῖς ἔχουν ἀγωνία γιά τήν πορεία τῶν παιδιῶν. Μπορεῖ, ἴσως, ὅλα τά παιδιά νά μήν ταλαιπωροῦνται ἀπό δαιμονοπληξία, ἀλλά σίγουρα ἀμέτρητες φορές κάθε ἕνα ἀπ' αὐτά «κακῶς πάσχει» καί πέφτει στή φωτιά τῶν πειρασμῶν καί στόν πάγο τῶν ἀμφιβολιῶν.

Ἐπάρχουν στιγμές πού κάθε συνειδητός γονιός καταλαβαίνει τήν ἀδυναμία του στό νά διαχειριστεῖ τούς πειρασμούς τοῦ παιδιοῦ του.

Τότε, σάν τόν πατέρα τῆς σημερινῆς περικοπῆς, καταφεύγει στόν Ἰησοῦ καί φωνάζει: «Κύριε, ἐλέησόν μου τόν υἱόν». Τά παιδιά ἔχουν ἀπόλυτη ἀνάγκη τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ, διότι οἱ μεγάλοι εἶναι ἐκεῖνοι πού τά ρίχνουν στά δίχτυα τοῦ πονηροῦ. Πῶς νά μήν παραδοθεῖ ἓνα παιδί στήν πονηριά καί στήν κακότητα, ὅταν βλέπει τά πρότυπα τῆς ζωῆς του, δηλαδή ὅταν βλέπει τούς γονεῖς του νά εἶναι γεμάτοι ἀπό πονηριά καί κακία; Πῶς νά ἀγαπήσει ἓνα παιδί τήν ἠθική καθαρότητα, ὅταν βλέπει τήν ἀνηθικότητα στίς ὀθόνες, στήν κοινωνία, στήν ἴδια του τήν οἰκογένεια; Πῶς μπορεῖ ἓνα παιδί νά γευτεῖ τή νοστιμιά τῆς ἀγάπης, ὅταν βλέπει τούς γονεῖς νά μήν μποροῦν νά ἀγαπηθοῦν μεταξύ τους, ἐπειδή ὁ καθένας τους κλείστηκε στόν ἐγωισμό του; Πῶς νά καταλάβει ὅτι ἡ ἀγάπη δέν ταιριάζει μέ τόν ἐγωισμό, ὅταν οἱ δικοί του ἄνθρωποι ἀγαποῦν ἐγωιστικά, ἀγαποῦν γιά νά πάρουν καί ὄχι γιά νά θυσιάστοῦν; Πῶς ἓνα παιδί νά μή γίνει

ἀλαζόνας, ὅταν μαθαίνει ἀπό μικρό νά
 διεκδικεῖ, νά ἀπαιτεῖ, νά νομίζει ὅτι εἶναι τό
 ἐπίκεντρο τοῦ σύμπαντος; Πῶς νά ἀναπτύξει
 ἓνα παιδί τήν πνευματική του ποιότητα καί
 ἀρχοντιά, ὅταν ἀκούει ὅτι ἡ καλοσύνη εἶναι
 ἀδυναμία καί ἡ ἠθικότητα εἶναι
 ὀπισθοδρόμηση; Παραδίδονται τά παιδιά στίς
 ἐνέργειες τοῦ διαβόλου, ἐπειδή μία ὁλόκληρη
 κοινωνία τά ὀδηγεῖ συστηματικά στόν μισάν-
 θρωπο ἀρχηγό τοῦ σκότους. Ὅταν στά σπίτια
 δέν βασιλεύει ὁ Θεός, δέν καίει τό καντήλι, δέν
 ἀκούγεται προσευχή, δέν μπαίνει τό ράσο, δέν
 εὐωδιάζει τό θυμίαμα, τότε τά παιδιά δέν θά
 βροῦν τόν Θεό. Θά φτιάξουν τούς δικούς τους
 θεούς μέ τίς πτώσεις, τά λάθη καί τίς
 ἐξαρτήσεις καί θά πέφτουν στή φωτιά τῆς θλί-
 ψης καί στόν πάγο τῆς ἀδιαφορίας.

Κάθε συνειδητός γονιός φωνάζει στόν Χρι-
 στό: «Κύριε, ἐλέησόν μου τόν υἱόν», διότι κάθε
 παιδί ἔχει ἀνάγκη τό θεῖο ἔλεος. Τά παιδιά δέν

μαθαίνουν τίποτα για τόν Θεό. Δέν διδάσκονται τήν ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ. Δέν παροτρύνονται νά ψάξουν τόν Θεό στό περιβάλλον, στήν τελειότητα τῶν δημιουργημάτων, στή σοφία τῆς φύσης. Δέν βλέπουν τόν Θεό στά βλέμματα τῶν διπλανῶν τους. Δέν λαμβάνουν τήν καλλιέργεια ἐκείνη πού θά τά κάνει νά ἔχουν εὐγενική ψυχή καί σωστή ἀγωγή. Τά παιδιά μένουν ἀμόρφωτα, γι' αὐτό γίνονται καί ἀνάγωγα. Δέν στεροῦνται μόνον τήν οὐσιαστική παιδεία, καθώς πλέον τά σχολεῖα ἔχασαν τόν ἀληθινό τους ρόλο καί ἐξαθλιώθηκαν ἀπό τούς πειραματισμούς καί τά «ἔξυπνα» προγράμματα. Στεροῦνται περισσότερο τή γενικότερη μόρφωση, ἀφοῦ πλέον κανείς δέν σέβεται τή μορφή τους καί κανείς δέν ἀγωνίζεται νά πλάσει τή νεανική μορφή σύμφωνα μέ τίς αἰώνιες ἀρχές τοῦ ἀνθρωπισμοῦ καί ὄχι σύμφωνα μέ τή δολιότητα τοῦ συμφέροντος, τοῦ βολέματος καί τοῦ ἀτομισμού. Τά παιδιά δέν ἔχουν ἀνάγκη μόνον ἀπό γνώσεις καί ἀπό ἐφήμερες πληρο-

φορίες. Έχουν ανάγκη από αληθινή παιδεία. Οί νέοι δέν εἶναι ἠλεκτρονικά μηχανήματα, πού πρέπει νά φορτώσουν τόν σκληρό τους δίσκο μέ πολλά δεδομένα. Οί νέοι ἔχουν ἀθάνατη ψυχή, ἡ ὁποία, μόνον ὅταν λάβει αληθινή ἀγωγή, ἐξανθρωπίζεται καί κάνει τόν ἄνθρωπο βασιλιά τῆς κτίσης. Χωρίς αὐτή τήν ἀγωγή ἡ ψυχή τῶν παιδιῶν σκληραίνει καί φτωχαίνει τόσο πολύ, πού τά ὀδηγεῖ πότε στή φωτιά τῆς μονομεροῦς ἐπιθυμίας καί πότε στόν πάγο τῆς ἀπογοήτευσης. Μόνον κοντά στόν Χριστό τά παιδιά θά λάβουν, ἐκτός ἀπό γνώσεις, καί μόρφωση. Μόνον κοντά στό Εὐαγγέλιο ἡ παιδεία δέν γίνεται διαδικασία παροχῆς πληροφοριῶν ἀλλά θεία λειτουργία ἀνάπλασης τοῦ ἀνθρώπου.

Τέλος, κάθε εὐσυνείδητος γονιός φωνάζει στόν Χριστό: «Κύριε, ἐλέησόν μου τόν υἱόν», διότι δέν ὑπάρχει ἄλλη ἐλπίδα στόν κόσμο. Ζοῦμε στήν ἐποχή τῆς ἀκρότατης ἀνθρώπινης

ἀποτυχίας. Παρ' ὅλα τὰ ἐπιτεύγματα καί τίς κατακτήσεις δέν καταφέραμε νά κερδίσουμε τήν εὐτυχία, δέν μπορέσαμε νά ζήσουμε τήν ἐσωτερική ἰσορροπία, δέν φτάσαμε στήν ποθούμενη ἄρμονία. Ὅλη ἡ ἐποχή εἶναι μία ὀπισθοδρόμηση στήν πρωτόγονη βαρβαρότητα. Ἀλληλοσπαραζόμαστε σάν τούς ἀνθρώπους τῶν σπηλαίων, ἀδίστακτα καί ἀπάνθρωπα. Κληρονόμοι αὐτῆς τῆς τραγικῆς ἀποτυχίας εἶναι τὰ παιδιά καί οἱ νέοι. Τούς γεμίσαμε τό μέλλον μέ ἀνασφάλεια, τούς γεμίσαμε τήν ψυχή μέ βρωμιά καί σκληρότητα, τούς γεμίσαμε τή ζωή μέ ἀγκάθια καί παγίδες, τούς γκρεμίσαμε κάθε ἐλπίδα, τούς φτηνύναμε κάθε ὄραμα, τούς κλείσαμε σέ ἀμέτρητα ὑπαρξιακά ἀδιέξοδα. Τώρα ἀποροῦμε γιά τήν κατάντια τῶν νέων. Οἰκτίρουμε τὰ παιδιά γιά τίς ἀποτυχίες τους, χωρίς νά καταλαβαίνουμε ὅτι οἱ μεγάλοι εὐθυνόμαστε γιά αὐτές. Τό μόνο πού ἀπομένει εἶναι νά τρέξουμε στόν Θεό καί νά φωνάξουμε ὀλόθερμα: «Κύριε, ἐλέησόν μου τόν υἱόν».

Ἐάν ἀγαπᾶμε τά παιδιά καί τούς νέους, ἡ ἱκεσία τοῦ πατέρα τῆς σημερινῆς περικοπῆς θά γίνει σύνθημα καί αἶτημα μόνιμο καί εἰλικρινές. «Κύριε, ἐλέησόν μου τόν υἱόν». Μή σταματήσουμε νά παρακαλοῦμε τόν Κύριο νά ἐλεήσει κάθε παιδί καί κάθε νέο. Στά παιδιά δέν ἀνήκει μόνο τό μέλλον. Τούς ἀξίζει καί ἕνα ὁμορφο παρόν. Ἄς τραβήξουμε τούς νέους ἀπό τήν ἀνηθικότητα, ἄς δώσουμε στά παιδιά ἀληθινή παιδεία καί μόρφωση, ἄς φυτέψουμε στήν καρδιά τους τήν ἐλπίδα τοῦ Χριστοῦ. Τότε ὁ Θεός θά τά ἐλεήσει, θά τά φωτίσει, θά τά δυναμώσει. Τότε μαζί μέ τά παιδιά μας θά πορευόμαστε στόν δρόμο τῆς ζωῆς χαρούμενα καί ἀνθρώπινα, ὅπως μᾶς ἀξίζει καί ὅπως θέλει ὁ Θεός γιά μᾶς. Ἀμήν.